

никога така, както, който плаче, би желалъ да не спре приятността отъ сълзитѣ.

Последнитѣ четиристотинѣ метра

Не бива нищо да се губи. Усилието съ отворени уста е смѣшно. Краката едва се движатъ. Да те бутнатъ съ ржка и, може би, ще хвъркнешъ. Бързината се все подържа. Гордостъта, че си заминалъ двамата бѣгачи, подържа усилието до линията на пристигането. Но тая линия се изпълва съ мъжа и мракъ. Да се свърши по-скоро... по-скоро да се свърши! Ти би далъ всичко отъ себе си, за да почувствуващъ, че тамъ човѣкъ има право да падне. Но краката повече не държатъ. Колѣнетѣ се свиватъ, ржцетѣ спиратъ и хъркането става по-тежко.

Пристигане

Сега имашъ право всичко да изоставишъ. Иди и легни върху тревата; другитѣ ще почнатъ вече да пристигатъ.

Нощта настѣпва, ти се чувствуващъ слабъ и нетърпеливо чакашъ да легнешъ и да подишашъ сега спокойно. Тогавя ти ще си спомнишъ и за бѣгането.

